

Duna, árvíz, hídjavítás

A budapestiek szeretik Budapestet, szeretik a Dunát. És valami empatikus beletörődéssel viselik mindazt a nyomorúságot, amelyet Budapest az utóbbi két évtizedben átél. Az összehangolatlan munkaszervezéseket, a torlódásokat, a lepusztultságot - Budapest azért mindennek ellenére: szép. És annyi mindent kibírtak már az itt lakók – ostromot, árvizet, éhínséget - hát kibírjuk ezt is, ami most van. Épül a híd, árad a folyó. Talán több mint munkariport és dokumentáció az a fotó-összeállítás, amelyet közreadunk Kállai Márton felvételeiből.

Az áradó Duna különleges képeket teremt – víz a rakparton, víz az aluljáróban. Csoportosítottuk a fényképeket. Egymás mellé kerültek az átalakítás, javítás és a lepusztultság képei. A Margit híd budai hídfőjének lépcsőfeljárói – mintha a távolból, az infernóból, valami kelet-balkáni barlangból, aluljáróból jönnének fel az emberek. Van itt minden. De az elborzasztó

graffitik ellenére azért érződik valami vad életerő is. Akik itt jönnek fel a lépcsőn, már túl vannak a városba való bejutáson, ültek a HÉV-en, és most följönnek a város közepén a város szívéből. Amely most ilyen. A megáradt Duna pedig látszik. A más városokhoz illő látványt teremt Budapest, mintha dzsunkák állnának valamelyik délkelet-ázsiai nagy folyó part-

ján, az Erzsébet híd és környéke pedig minthogyha egy különleges amerikai vagy kínai városrészlet volna hajókkal, híddal, szépséggel. Ez is Budapest. Ebben a lapszámunkban sokféle módon mutatjuk meg a Par-

lamentet. A festmények mellett vagy az épülő hídhoz kapcsolódva itt van a Duna teremtette ellenpont is: a Parlament és vele szemben a szemetet megtorlasztó alkalmi kikötő. **MP**

© fotó: Kállai Márton

Egy lány a Duna-parton

Áradás van. Nagy. A Duna – jelezve erejét, kilépve a medréből előnt rakpartot, szigetet, villamos-aluljárót. Megtette ezt már néhányszor, s ezt teszi most is. Emlékszem egy harminc évvel ezelőtti budapesti áradásra, amikor a gyerekeimmel és a barátaikkal jártunk vizet nézni. A budapestiek inkább élvezik a különleges helyzetet, és azonnal „belakják” a különleges, új helyeket. Van, aki haját mos, van, aki egy kiemelkedő módon napozik és olvas, és persze sokan fényképeznek. Ez a lány, akit kiválasztottunk, a fémcipőket fényképezi

a Duna-parton. Talán tudja is, hogy ez a sok cipő itt együtt – emlékmű, az 1944-45-ben Dunába lőtt áldozatok emlékműve. Egy képzőművészeti alkotás akkor jó, ha kapcsolatba lép a környezetével, s ez most megtörténik. A Duna időnként előnti, de elsodorni nem tudja a cipőket. Ez a lány most fényképez, s egyszerre hosszú időre érvényessé teszi ezt a pillanatot, mint Robert Capa híres puskáját elejtő köztársasági katonája. Duna, történelem, áradás, 2010, Budapest. Reméljük, jól sikerültek az ismeretlen lány fotói.

